

فضانوردان آینده ناسا از رامسر به مریخ می روند؟

این احتمال وجود دارد که مسافران آینده مریخ با نگاهی متفاوت از جایی شبیه رامسر در شمال ایران انتخاب شوند.

این احتمال وجود دارد که مسافران آینده مریخ با نگاهی متفاوت از جایی شبیه رامسر در شمال ایران انتخاب شوند.

به گزارش خبرگزاری مهر، آژانس فضانوردی آمریکا به تازگی اپلیکیشنی را در وب سایت خود گشوده است تا آمریکایی های علاقمند به فضا و فضانوردی با ثبت نام از طریق آن شانس خود را برای کار در ایستگاه فضایی بین المللی، سفر به ماه و در نهایت حضور در مأموریت هیجان انگیز سفر به مریخ آزمایش کنند.

اما برای یافتن بهترین نامزدها که بتوانند سطوح خطرناک پرتوهای کیهانی را در فضا و مریخ تحمل کنند، این احتمال وجود دارد که ناسا به فراتر از مرزهای آمریکا نگاه کرده و شانس حضور علاقمندانی از گوشه و کنار جهان را هم مد نظر قرار دهد.

یکی از بزرگترین چالشها در اعزام فضانوردان به اعماق فضا و یا راه اندازی پایگاهی در مریخ بحث سر و کار داشتن با پرتوهای کیهانی است که خورشید و سایر ستارگان از خود منتشر می کنند.

اتمیسفر زمین و میدان مغناطیسی آن اثرگذاری بخش زیادی از این پرتوها را خنثی می کنند اما مریخ چنین میدان مغناطیسی ندارد. از آن گذشته در گذر زمان بخش زیادی از ساختار تشکیل دهنده اتمیسفر این سیاره در فضا گم شده است.

البته این امکان وجود دارد که فضاییهای حامل فضانوردان را با استفاده از پوششهای مخصوص در برابر پرتوهای کیهانی مصون نگاه داشت و حتی می توان این تکنیک را از طریق ساخت پایگاهی در زیر سطح خاک مریخ توسعه داد تا سلامت ساکنان آتی سیاره سرخ تضمین شود.

این همان ایده ای است که توسط شرکت Mars One ارایه شده است؛ شرکتی که در نظر دارد پروژه سفر بی بازگشت به مریخ را عملیاتی کند.

اما وقتی صحبت از گشت و گذار در مریخ آن هم سواره یا سوار بر خودروی مریخ نورد می شود چه می توان گفت؟ در این وضعیت فضانوردان تنها لباس فضانوردی بر تن دارند و هیچ حفاظ دیگری نمی تواند حفظ سلامت آنها را تضمین کند.

اریک ماک، مقاله نویس سایت علمی cnet می گوید: در جریان کنفرانس «دنیاهاى جدید» که چند ماه پیش برگزار شد صحبتی درخصوص چالشی بودن تأثیر پرتوهای کیهانی نیز به میان آمد. به عقیده کارشناسان این پرتوهای مرگبار می توانند اکتشافات فضایی را تحت شعاع قرار دهند.

در عین حال پیشنهاداتی نیز مطرح می شد که عملاً باید به آنها به عنوان راه حلهای دور از دسترس نگاه کرد، مثلاً استفاده از انسانهایی به عنوان فضانورد که ساختار فیزیولوژیکی آنها با استفاده از مهندسی ژنتیک دستکاری شده است. بدین ترتیب می توان امیدوار بود که چنین فضانوردانی در برابر پرتوهای کیهانی مقاومت خوبی داشته باشند.

اما در این میان بحث دیگری نیز به عنوان یک راه حل قابل دسترس مطرح بود و آن استفاده از فضانوردانی است که هم اکنون نیز در مقایسه با سایر انسانهای روی زمین بیشتر در معرض پرتوها قرار دارند و البته زندگی عادی خود را دنبال می کنند.

سالهای طولانی است که دانشمندان ساکنان رامسر در شمال ایران را مورد مطالعه قرار می دهند. اینگونه تصور می شود که این نقطه از ایران بالاترین سطح از پرتوها را برای یک منطقه قابل سکونت (در زمین) داشته باشد.

گفته می شود سطح پرتوها در رامسر تا ۸۰ برابر متوسط جهانی است. اما نکته (عجیب) اینجاست که بر اساس مطالعات صورت گرفته بر روی هزاران تن از ساکنان رامسر، نرخ سرطان ریه در این شهر زیر متوسط جهانی است.

واقعیت این است که بر اساس مطالعاتی صورت گرفته نوعی ژن بخصوص مسؤول تولید سلولهای خونی سفیدی است که با نام

«سلولهای قاتل طبیعی» شناخته می شوند. آنها به تومورها حمله می کنند.

به بیان دیگر می توان گفت شاید نیازی به دنبال کردن ایده بحث برانگیز دستکاری ژنتیکی انسانها برای مقاوم سازی فضاوردان مأموریت مریخ در برابر پرتوهای مرگبار کیهانی نباشد زیرا هم اکنون گزینه های خوبی در بخشهایی از دنیا (ایران) وجود دارد.

به جز رامسر، در سواحل نزدیک «گوتاراپاری» برزیل نیز شرایط مشابهی دیده می شود، جایی که سطح پرتوهای طبیعی به میزان چشمگیری است. همچنین مردمی که در «یانگجیانگ» چین زندگی می کنند در معرض حجم پرتوهایی قرار دارند که سه برابر متوسط جهانی است اما نرخ سرطان در آنها زیر متوسط جهانی است. این داستان در «کاروناگاپالی» هند نیز دیده می شود.